

A kiadó előszava

A mikor 1987-ben a baráti társaságunk tagjai egymás után adták át az életüket az Úrnak, spontán házi gyülekezet alakult abban a lakásban, ahol sokszor találkoztunk. A csoport fejlődött, növekedett, és egy ponton kapcsolódtunk az Imádság Háza Gyülekezetéhez, amely abban az időben szintén házi közösségként létezett. Fantasztikus összejöveteleink voltak, ahol a Szent Szellem vezette az alkalmakat. Énekeltünk, imádkoztunk, ha valaki kapott egy üzenetet, elmondta, újra imádkoztunk, egy másik tanítással szolgált, azután énekeltünk, és ez így ment tovább Isten vezetése alapján.

Megéltük azt, amit a Korintusiakhoz írt első levélben olvasunk a 14, 26-ban. „Összefoglalván tehát ezeket javaslom testvéreim: amikor összjöttök mindegyikőtök hozzon valamit. Az egyik énekeljen egy zsoltárt, a másik tanítson, a harmadik mondja el, amit Isten kijelentett neki, más valaki szolgáljon a nyelvek ajándékával, a másik magyarázza meg – de mindenkinek az legyen a célja, hogy szellemileg erősítse és építse a gyülekezetet.”

Azután a '90-es években a gyülekezet növekedni kezdett, és ahelyett, hogy újabb házi közösségeket alapítottunk volna, próbáltuk egy helyre összegyűjteni a testvéreket. Hamarosan kialakult a gyülekezeti struktúra, és kezdett elválni a szolgáló réteg az „egyszerű” gyülekezeti tagoktól. Még mindig nagyon jó volt a közösség és igazi baráti kapcsolatokra épült a gyülekezet, de már kezdte elveszíteni eredeti elhívását, hogy Isten családja legyen. Az összejövetelek ihletettsége lassan csökkent, dicsőítés, igeszolgálat, és hirdetések követték egymást hétről – hétre.

1997-ben kiadtuk a „Krisztus Ítélszéke előtt” című könyvet, és az egész gyülekezet együtt kérte azt a két dolgot, amit a legfontosabbnak tartottunk a könyvből: Kértük az alázatosság köpenyét és Isten ítéletét, hogy még jobban tudjuk szolgálni az Urat.

Ennek következtében hét év alatt a közösségünk szinte teljesen szétforgácsolódott, csak a magja maradt meg. Akkor elhatároztuk, hogy befejezzük az Imádság Házát. Éreztem, hogy elhal bennem valami, és kb. két héten keresztül nagyon szenvedtem. Aztán amikor újra összjöttünk a testvérekkel, akkor Isten ezt az igét mutatta: „Igazán mondom nektek: ha a búzaszem nem kerül a földbe és ott nem hal el, akkor csak egy búzaszem marad. De ha a földbe vetik, és ott elhal, sok szemet terem” (János 12, 24). /A teljes üzenet megtalálható Prazsák László: 24 órás dicsőítés és ima c. könyvében „A mag” című próféciában./ Tehát újra elkezdtünk házaknál találkozni, és az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy Isten vissza akar bennünket vezetni a gyökerekhez. Az Úr nem akarta, hogy szervezett gyülekezetté váljunk, és amikor kértük az ítéletét, akkor megszüntette a szervezett gyülekezeti formát. Évekkel később került a kezünkbe Frank Viola több könyve a természetes gyülekezetekről. Történetesen ugyanaz a testvér hívta fel rá a figyelmet, mint Rick Joyner: „Krisztus Ítélszéke előtt” című könyvére. Akkor azt mondtuk, hogy ez az, amit mi is látunk, de még sohasem fogalmaztuk meg ennyire egyszerűen és közérthető módon, ahogyan azt Frank tette.

Elhatároztuk, hogy kiadjuk „A Gyülekezet újragondolása” című könyvét, hogy ez által segítsünk azoknak a közösségeknek, akik hasonló helyzetben vannak, mint mi voltunk.

Ezzel a kiadvánnyal nem az a célunk, hogy kritizáljuk a már meglévő gyülekezeteket, hiszen mindenki azon az úton halad, amit jónak talál. Tiszteletben tartjuk másként gondolkozó testvéreink látását, és nagyra becsüljük erőfeszítéseiket, amit Krisztus Testének építése érdekében tesznek.

Emellett szeretnénk ha ez a könyv útmutatóul szolgálna az új gyülekezetek alapításában, melyek hitünk szerint hamarosan az egész országot be fogják hálózni. Reméljük, hogy a mű sokaknak fog segíteni, hogy megtalálják igazi identitásukat Krisztus Testében, és sokakat fog felszabadítani arra, hogy Isten elhívásában járjanak.

Testvéri szeretettel:

Prazsák László

Budapest, 2011. 04. 20.